

— Азъ дойдохъ да се простя съ васъ и да си замина. Дома ме чакатъ майка и татко.

— Рано е, останете още единъ день, — спираше го царицата.

— Не, азъ трѣбва веднага да си замина, — говорѣше той.

Като видѣ царицата, че е рѣшилъ да си замине, каза му:

— Добрѣ. Днесъ ще ви пусна да си вървите. Но искамъ да ви дамъ единъ подаръкъ. Вземете това, — и тя му подаде едно красиво сандъче. — То се казва Тома-Тебеко. Азъ съмъ затворила въ него скъпъ пода-

ръкъ, но вие не бива да го отваряте. Ако го отворите, може да ви сполети голѣмо нещастие.

Тя му повтори нѣколко пѣти, че не бива да отваря сандъчето — и му го даде.

Като взе подаръка, Урасима-Таро се прости съ царицата, качи се пакъ на гърба на костенурката и се върна на брѣга.

Нотой се зачуди много, когато излѣзе на сушата. Брѣгътъ бѣше сжщиятъ, ала по него ходѣхасъвсьмъ непознати нему хора.

Като се очудваше на това нѣщо, Урасима-Таро пристигна дома си.

